

Orden. Det er derom, at Spørgsmaalet dreier sig. Se, i tidligere Tider var det ganske naturligt, at man holdt paa den aldeles ubegrændsede Offentlighed, at man valgte Torve, Marker og Høie til at fuldbyrde Henrettelsen paa. Det var naturligt, thi da lagde man Bægt paa, at Alle skulde komme tilstede. Man vilde med Flid, at det skulde være et offentligt Stueespil, og derfor var det Praxis, at Myndighederne bekendtgjorde, naar Henrettelsen skulde finde Sted ved Plakater paa alle Byens Porte. Ligesom i vore Dage man ser Theaterplakaterne, saaledes hørte det dengang til Planen for Henrettelserne, at man rundt omkring skulde bekendtgjøre den for at faae saa Mange samlede som muligt. Det var der Mening i, thi dengang lagde man Bægt paa, at selve Eksekutionen, selve Straffens Udførelse skulde virke affrækkende, og derfor opfandt man den ene Tortur værre end den anden, og alle bleve de udførte paa de mest offentlige Pladser for, som det stadig gjentoges i Lovene, at det kunde vække en gavnlig Afsty hos Mængden. Alle Straffene eller dog de fleste af dem vare jo lagte an paa dette offentlige Mærke. Denne Udstilling fandt Sted ved dem alle, man havde offentlig Bidstning, Raagstrykning, Brændemærke, Gabestok osv. Før var det i Harmoni med hele Straffesystemet, at ogsaa Dødsstraffen var offentlig paa den Maade, den hidtil har været, men de Herrer vide jo Allesammen, at navnlig her i Thinget er der kæmpet for denne Sag, saa at vi dog ere komne et langt Skridt bort fra den tidligere Wei. Vi hørte for ikke saa længe siden en lille Forhandling om den militære Slavedragt. Hvad var det, at man var imod? Det var, at man vilde ligesom udstille den Straffede; man vilde føie et Tillæg til hans Straf ved at lade den fremtræde paa den Maade. Der blev nævnt af en æret Taler det Smukke, der laa i, at man, naar man kom til en offentlig Straffeanstalt, ikke maatte lige ind ad Righullerne; man viste Saaksomhed overfor Forbryderen. Det stemmer med hele den Tidsaand, der nu hersker. Den Kamp, der førtes her for saa længe siden, angaaende Arrest i Bøien, angaaende de Meniges 2den Klasse, var jo udgaaet fra det samme Synspunkt, at det ikke var forsværligt og rigtigt, at de straffede Personer skulde udstilles paa offentlige Pladser og Torve. Man sagde: Straffen skal lides, men det Tillæg, som ligger i den offentlige Udstilling, skulle vi høre fra. Derfor siger jeg, at de Herrer, som holde paa den nuværende offentlige Henrettelse, de holde paa en Levning af en Tilstand, som vi ere komne bort

fra, en Levning af en Tilstand, som paa alle andre Punkter er dømsældt. Derfor er det saa mærkeligt at høre som Argument mod den begrændsede Offentlighed, at det var ligesom, at Staten skammede sig ved Dødsstraffen, naar den ikke vilde tilstede, at den blev effektueret under aaben Himmel. Det er jo fuldstændig urigtigt. Med samme Føie kunde man jo sige, at Staten skammede sig ved at sætte Folk paa Vand og Brød, naar ikke Enhver kan sige ind ad Vinduerne. Det er et Argument, der ikke har nogetsteds hjemme. Man kunde snarere sige, at i de Lande, hvor man ikke er kommen bort fra den gamle Form for Dødsstraffens Fuldbyrkelse, der skammer man sig, idet man ser, at i Frankrig og tidligere i England har man søgt at skjule for Publikum, naar en Dødsdømt skal henrettes, saaledes at Folk har staaet undertiden hele Nætter og ventet paa Pladsen, hvor de formede, at det skulde gaa for sig; altsaa der skammede man sig over Henrettelsesmaaden, men at man skulde skamme sig over Dødsstraffen, fordi man vil begrænse Offentligheden, vil høre fra den tidligere uordentlige Form for Offentligheden og til en Form, som hder mere Garanti for, at det gaar til med Sømmelighed og Orden, det er umuligt at sige, at der heri ligger nogen Skamfuldhed over selve Straffen. Den regulære Offentlighed hder jo al rimelig Garanti for, at det gaar tilbørlig til. Naar der skal være officielle Bidner, naar Pressen kan komme tilstede, og naar der er Adgang for endnu flere Andre, saa finder jeg, at det er en Fantasi at ville mene, at der skulde være mindste Fare tilstede. Dette er fuldstændig fantastisk; hvor Talen er om almindelige Forbrydere, ere vi jo Alle enige om, at vi Alle have fælles Interesse i, at en almindelig Forbryder liden sin Straf. Enten vi saa høre til Høire eller til Venstre, er dette en fælles Interesse, saa at der aabenbart her ikke kan være Fare for noget Misbrug. Det er altsaa først, naar der bliver Tale om politiske Forbrydere, at der skulde være Fare; men jeg tror, at de Herrer, der tale om Fare her, forverle selve Straffens Fuldbyrkelse med noget Andet, thi, hvis der under vore nuværende Forhold er Fare for, at politiske Modstandere i stærkt bevægede Tider kunde blive behandlade værre end de burde, saa ligger denne Fare i hele vor nuværende kriminelle Retsspleie; den ligger i, at man ikke har fornøden Sikkerhed for, at Forhørsvirksomheden og Opholdet i Baretægtsarresten er saaledes, som den bør være; men naar man mener, at der, naar først Dommen er fældet, og naar der saaledes kun er Tale